

- b) należy interpretować w ten sposób, że cel jest czysto budżetowy, gdy dany podatek wprowadzono jednocześnie z przekazaniem pewnych kompetencji określonym *Comunidades Autónomas*, którym jednocześnie przekazano wpływy z podatku, w celu pokrycia części wydatków spowodowanych przekazaniem kompetencji, przy czym dopuszczalne jest ustanawianie stawek podatku zróżnicowanych w zależności od terytorium poszczególnych *Comunidades Autónomas*?
- c) w razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy pojęcie „celu szczególnego” należy interpretować w ten sposób, że taki cel musi być wyłączny, czy też, przeciwnie, dopuszcza ono zbieg szeregu zróżnicowanych celów, wśród których znajduje się również cel czysto budżetowy zmierzający do uzyskania finansowania określonych kompetencji?
- d) w przypadku dopuszczenia w odpowiedzi na poprzednie pytanie możliwości zbiegu szeregu celów, w jakim stopniu określony cel musi być istotny, do celów art. 3 ust. 2 dyrektywy 92/12, aby spełniał on wymóg, zgodnie z którym podatek musi spełniać „szczególny cel” w rozumieniu przyjętym przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, oraz jakie są kryteria odróżnienia celu głównego od celu dodatkowego?
- 2) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, a w szczególności warunek zgodności z przepisami podatkowymi stosowanymi odnośnie do podatku akcyzowego oraz podatku VAT w zakresie ściągalności
- a) stoi na przeszkodzie istnieniu niezharmonizowanego podatku pośredniego, takiego jak IVMDH, w odniesieniu do którego obowiązek podatkowy powstaje w chwili sprzedaży detalicznej paliwa końcowemu konsumentowi, w odróżnieniu od podatku zharmonizowanego — *Impuesto sobre Hidrocarburos*, dla którego obowiązek podatkowy powstaje, kiedy wyroby opuszczają ostatni skład podatkowy lub od podatku VAT, który — chociaż obowiązek podatkowy również powstaje w chwili końcowej sprzedaży detalicznej — wymagalny jest na każdym etapie procesu produkcji i dystrybucji, ze względu na to, że nie jest on zgodny — jak to ujęto w wyroku w sprawie EKW i Wein & Co ⁽²⁾ (pkt 47) — z „ogólnymi zasadami” którejs z dwóch z wymienionych technik fiskalnych, zgodnie z przepisami wspólnotowymi?
- b) w razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy należy rozumieć, że omawiany warunek zgodności jest spełniony — bez konieczności istnienia zgodności w zakresie ściągalności — przez sam fakt, że

niezharmonizowany podatek pośredni, w niniejszej sprawie IVMDH, nie zakłóca — w takim znaczeniu, że nie uniemożliwia lub utrudnia — zwykłego funkcjonowania ściągalności podatków akcyzowych lub podatku VAT?

⁽¹⁾ Dz.U. L 76, s. 1.

⁽²⁾ Wyrok z dnia 9 marca 2000 r. w sprawie C-437/97, Rec. s. I-1157.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verfassungsgerichtshof (Austria) w dniu 19 grudnia 2012 r. — Kärntner Landesregierung i in.

(Sprawa C-594/12)

(2013/C 79/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verfassungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kärntner Landesregierung, Michael Seitlinger, Christof Tschohl, Andreas Krisch, Albert Steinhauser, Jana Herwig, Sigrid Maurer, Erich Schweighofer, Hannes Tretter, Scheucher Rechtsanwalt GmbH, Maria Wittmann-Tiwald, Philipp Schmuck, Stefan Prochaska

Uczestnik: Bundesregierung

Pytania prejudycjalne

1) W przedmiocie ważności działań instytucji Unii:

Czy art. 3–9 dyrektywy 2006/24/WE ⁽¹⁾ są zgodne z art. 7, 8 i 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

2) W przedmiocie wykładni traktatów:

2.1. Czy w świetle wyjaśnień odnoszących się do art. 8 karty, które zgodnie z art. 52 ust. 7 karty zostały sporządzone w celu wskazania wykładni karty i są należycie uwzględniane przez Verfassungsgerichtshof, dyrektywę 95/46/WE ⁽²⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 ⁽³⁾ uwzględnia się w zakresie oceny dopuszczalności ingerencji na równi z warunkami określonymi w art. 8 ust. 2 i art. 52 ust. 1 karty?

- 2.2. Jaki jest stosunek między powołanym w art. 52 ust. 3 ostatnie zdanie karty „praw[em] Unii” i dyrektywami w dziedzinie ochrony danych?
- 2.3. Czy wobec okoliczności, że dyrektywa 95/46/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 ustalają warunki i ograniczenia dla wykonywania określonego w karcie prawa podstawowego do ochrony danych, uwzględnia się przy wykładni art. 8 karty zmiany wynikające z późniejszego prawa wtórnego?
- 2.4. Czy uwzględniając art. 52 ust. 4 karty konsekwencją zasady zachowania wyższego poziomu ochrony zawartej w art. 53 karty jest to, że określone w tej karcie granice właściwe dla dopuszczalnych ograniczeń na podstawie prawa wtórnego należy ujmować wężiej?
- 2.5. Czy mając na względzie art. 52 ust. 3 karty, motyw piąty preambuły oraz wyjaśnienia odnoszące się do art. 7 karty, zgodnie z którymi zagwarantowane w niej prawa odpowiadają prawom określonym w art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (EKPC), z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego art. 8 EKPC mogą wynikać kryteria wykładni art. 8 karty, które wywierają wpływ na wykładnię ostatniego wymienionego artykułu?

- (¹) Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE, Dz.U. L 105, s. 54.
- (²) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, Dz.U. L 281, s. 31.
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych, Dz.U. 2001, L 8, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-598/12)

(2013/C 79/14)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, O. Beynet i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 2 pkt 1, 22, 32 i 33, art.3 ust.7-8 i 13, art.6 ust.1 i 3, art.9 oraz art.13-14 i art.17-23, art.10 i 11, art.16 ust.1 i 2, art.26 ust.2lit.b, c i d) trzecie i czwarte zdanie, art.29, art.38 ust.1- 4, art.39 ust. 1-4, art.40 ust.1-3 i 5-7 oraz Załącznika I pkt.1 i 2 dyrektywy 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (¹), i w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 ust. 1 teże dyrektywy.
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/72/WE o dziennej stawce w wysokości 84 378,24 EUR naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/72/WE upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

(¹) Dz.U. L 211, s. 55

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnego Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 24 grudnia 2012 r. — Welmory Sp z.o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Gdańsku

(Sprawa C-605/12)

(2013/C 79/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelnego Sąd Administracyjny